

zoo kan de heer Greshoff erop rekenen, dat althans een gedeelte van zijn collega's litteratoren — zij het dan wat minder publiekelijk! — hem voortaan nooit anders meer zullen kunnen gedenken of vermelden dan als... de blijmoedige!.... Kassian!

H. R.

BOEKBESPREKING.

CYRIEL BUYSSE, *Uleken*, Bussum, C. A. J. van Dishoeck, 1926.

Blijmoedigheid, echte, groote, diepe, men vindt ze bij Cyriel Buysse. Maar als we hem ooit een prijs geven (hij zal er wel niet naar verlangen!) laat het er een zijn voor litterair meesterschap. Volkomen zou hij zulk een prijs — een kompletten eersten — verdienen. Welk een rasschrijver is hij toch, welk een prachtig verteller in de eerste plaats!

„Ik kan het niet laten — ze zullen me op m'n pooten moeten slaan.” Ik-voor-mij kan niet laten deze mij overgebrachte, hem zoo innig typeerende uiting van den onverstoorbaren humorist en menschenbeelder hier te vermelden. Cyriel Buysse kan onbezorgd zijn; wie hém het schrijven zou willen beletten — en zij het ook op wat minder ruwe en onbehouden wijze dan door hem op „de pooten” te slaan! — dat moet wel de allernaargeestigste aller zuurlingen zijn.

„Uleken” — al kan ik het boek niet rekenen onder de uitnemendste proeven van dit groot en altijd frisch talent — „Uleken” boeit niettemin weer van begin tot einde. De episode alleen al van het zoeken naar Uleken's ouden vader, die in den sneeuwstorm is uitgegaan, stempelt het tot meesterlijke vertelkunst. Maar hoeveel meer is er! Bij sommige diep rustig en ingehouden-geschreven bladzijden heb ik bijzonder genoten en tot mijzelf gezegd: zijn humor verfijnt zich waarachtig nog steeds. Een groot werker, een prachtig mensch!

H. R.

D. TH. JAARSMA, *Juffrouw Dorothea's Late Liefde*, Amsterdam, Maatschappij voor Goede en Goedkoope lectuur, 1926.

Wie eenmaal een zekere gave heeft, maakt meest van elk onderwerp wel iets. Natuurlijk kan dat „iets” zeer betrekkelijk zijn, maar het is meestal zóó dat de criticus er rekening mee dient te houden. Wanneer onze antipathie gewekt is, blijft het toch geboden eerlijk te zijn en het goede of het geslaagde te erkennen. Hoewel de kritiek uitermate subjectief blijft, kunnen wij niet volstaan met het achtelooze gebaar waarmee wij in een gesprek een minder aantrekkelijk onderwerp zouden afweren.

Zoo moeten wij in Jaarsma's werk het goede erkennen, ook al gaat voor ons van deze „Late Liefde” van juffrouw Dorothea geen groote bekoring uit. Zeker, menschkundig is het lang niet slecht, er treft een onmiskenbare gave een mensch, een vrouw in haar gemoedsbewegingen te